

Pri tem človeka opazujem,
kar vidim, potlej premišlujem;
tako zapazim mnogokrat
reči, ki ne pozna jih škrat.
Zato je meni znano, kaka
usoda tebe, jajce, čaka;
če ti bi tudi znalo to,
bi ne smejalo se takó.
Iz tebe nikdar živo pišče
ne priskaklja tja na dvorišče;
v krop te rdeč kdo potopí,
otrok te v dar nato dobi.
Na vasi paglavci te mali

po rokah bodejo valjali,
z denarji sekali v život,
razbili, vrgli te za plot.

Jaz bom pa zletel tja čez planke
in zobal tvoje bom ostanke...
Ne škrat, temveč le jaz — vesel
bom tebi zadnjo pesem pell!»

To reče vrabec domišljavi
in še k sosedu se odpravi,
a tamkaj maček skrit čepi,
na vrabca krvolok preži.

Fr. Rojec.

Brez doma.

Poglejte črevljarja,
oj tega smolarja,
ki suh je kot šilo,
oj šilo, bodilo,
ki krog je hodilo,
ni pilo, ne jelo
in vendar živelo!
On nima nič doma,
dom ves mu je kraj;
po hišah krog roma,
kjer delo dobi,
tam pa obsedi.

A tudi svoj domek
je nekda imel,

pa njemu ga zlomek
je žganjarski vzel.
To pa ga ne moti,
da časih vesel
še ne bi zapel.
Da je le za sproti,
kaj treba skrbi!
Vsak more na sveti
do smrti živeti,
več treba mu ni!
Ko pride smrt ponj,
za njega kosti
pa prostor zastonj
mu občina dá
tam sredi poljá!

Fr. Rojec.